

INGRID OONINCX

WAKKER

Slapeloosheid leidt tot een nachtmerrie...

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

O

Zwetend word je wakker, de kamer hangt vol rook en de vlammen likken al aan de onderkant van de deur van je hotelkamer. Je kind slaapt op de bovenste etage. Dilemma: red je je eigen kind eerst of red je de tien anderen die zich op jouw gang bevinden? Ik durf te wedden dat negenennegentig procent van de mensheid intuïtief kiest voor de eerste optie.

De mens is zwak, emotioneel en irrationeel. Het vergt moed, wijsheid en een pragmatische instelling om je op te offeren voor het grotere belang. Er zijn maar weinig mensen sterk genoeg om die keuze te kunnen maken en ik prijs mezelf gelukkig dat ik tot die kleine groep behoor. Wij maken het verschil. Zonder ons had de wereld er heel anders uitgezien, want wij maken de keuzes voor de onwetenden.

Maar ook ik ben een mens van vlees en bloed en ik vind het vervelend dat er zo nu en dan onschuldige mensen zullen sterven. Echter, als ik niet bepaal wie er voor het hogere doel opgeofferd moeten worden, komen we geen stap verder en uiteindelijk belasten we daar een veel grotere groep mee. Eigenlijk bewijs ik jullie dus een dienst. In plaats van mij een moordenaar te noemen, zouden jullie me dankbaar moeten zijn.

1

Liz

Adem rustig in en adem uit. Ontspan de spieren in je gezicht en laat je kaak zakken. Sluit je ogen. Laat alle druk wegvallen.

Liz kwam overeind, pakte haar telefoon en scrolde naar het artikel dat beloofde dat je met deze methode binnen twee minuten in slaap zou vallen. Zelfs militairen in oorlogsgebieden maakten er volgens de auteur succesvol gebruik van. Eerst moest ze haar schouders, nek, armen en handen ontspannen en daarna haar benen zwaar laten worden.

Liz ging weer liggen en sloot haar ogen. *Ontspan.* Toen ze bij haar knieën was, opende ze één oog en zag ze op haar wekkerradio dat het 04:14 uur was. Over twee uur moest ze opstaan om de dagelijkse file voor te kunnen zijn.

Geen paniek, maar concentratie. Elk uurtje slaap was meegenomen.

Stel je voor dat je in een donkere kamer op een bed ligt. Laat je meedrijven op het ritme van de slaap.

Maar ik lig in een donkere kamer, dacht Liz, en ik drijf alleen maar van het zweet van de opvliegers.

Nergens aan denken. Zeg stop tegen jezelf als je toch ergens aan denkt.

‘Stop,’ zei Liz. ‘Stop, stop, stop. Verdomme!’

Ze stond op, greep haar telefoon en ging in de ijskoude donkere badkamer op het toilet zitten. Floris was pas om drie uur thuisgekomen en dat was natuurlijk veel te laat voor door de week, maar stiekem was ze blij dat haar zoon überhaupt nog thuiskwam. Op haar telefoon zag ze dat hij het eerste uur les had. Ze stelde een alarm in om hem om halfacht wakker te bellen.

Misschien kon ze beter die presentatie nog een keer doornemen in plaats van gefrustreerd in bed liggen wachten op de slaap die toch niet zou komen, want als het haar nu wel zou lukken om in te slapen, zou het daarna voelen alsof ze vijf minuten had gedut en dat was nog veel erger dan helemaal geen oog dichtdoen.

Liz ging terug naar haar slaapkamer, sloot de deur, knipte het licht aan en zocht haar kleding bij elkaar. Een zwarte chino en een rode blouse die nog wel even gestreken moest worden, een goede mix tussen zakelijk en casual.

Als het vandaag maar goed ging. Ze had het nieuwe format doorgenomen en geoefend met haar assistente, maar het gebeurde haar de laatste maanden steeds vaker dat ze de reactie op haar presentatie vooraf niet goed had ingeschat. Dat ze niet de juiste antwoorden paraat had en dat ze de monden van haar toehoorders zag bewegen, maar hen niet kon horen. Af en toe had Liz zelfs het bizarre idee dat ze in een andere dimensie leefde dan haar collega's.

Eerst douchen. Toch maar dat licht in de badkamer aan, want Floris sliep als een os. Zelf was ze als puber ook in staat geweest om een hele nacht door te slapen: acht heerlijke uren achter elkaar. Iets wat ze zich nu niet meer kon voorstellen.

Ze eindigde met koud water en droogde zichzelf grondig af. In de beslagen badkamerspiegel zag ze er verdacht goed uit. Dat had ze wel vaker na een slapeloze nacht, maar onlangs had ze bedacht dat dat waarschijnlijk kwam doordat ze het door de vermoeidheid letterlijk niet goed meer zag. Vermoeidheid haalde de

scherpe kantjes overal vanaf, dat was een van de weinige positieve effecten van slapeloosheid.

Eerst een dikke laag dagcrème voor de rijpere huid. Gek genoeg kreeg ze er jeugdpuistjes van, maar dat was waarschijnlijk een uiting van de hormonale hel die ze momenteel doormaakte, daarna volgde een laag foundation van het soort dat Floris met een walgend gezicht pancake noemde, vervolgens rouge en highlight oogschaduw zodat haar ogen wat verder open leken te staan. Ze rondde af met mascara. Haar halflange blonde haren draaide ze met veel moeite in een quasinonchalante knot en daarna deed ze een paar net iets te grote oorringen in. Zo moest het maar.

Toen ze haar blouse had gestreken was het kwart voor vijf. Misschien kon ze al vertrekken en op kantoor de boel alvast klaarzetten, een keer oefenen en een paar grote mokken zwarte koffie achteroverslaan.

Ook in de keuken was het koud. Buiten was het nog donker. De hele wereld sliep, behalve zij. Liz knipperde haar tranen weg om haar make-up niet te bederven. Waar was ze toch mee bezig, de conciërges openden het gebouw pas om halfacht, ze kon nog helemaal niet naar kantoor.

Moedeloos liet ze zich op een stoel zakken. Op de tafel stond een lege wijnfles. Floris had hier dus ook nog zitten drinken. Liz zette de fles opzij en legde haar hoofd op haar armen te rusten.

‘Mam, heb je hier geslapen?’

Verward keek Liz op. Floris stond voor haar in een gestreept boxersshort. Hij keek haar afwachtend aan. Het daglicht dat door het keukenraam naar binnen viel was angstaanjagend fel en helder. ‘Hoe laat is het?’

‘Iets over halftien.’

‘Nee! Heb jij mijn telefoon gezien?’

‘Naast je. Volgens mij heb je wat oproepen gemist. Moet je niet naar je werk?’

Liz vloog overeind en voelde de kou die in haar botten was getrokken. Jemig, ze moest echt helemaal van de wereld zijn geweest. De presentatie was gepland om halfelf. Ze moest redden wat er te redden viel. Als ze nu zou gaan, was ze maar een halfuur te laat.

Zo snel ze kon gooide ze haar spullen in haar tas. ‘Jij moet toch ook naar school?’

‘Lesuitval.’

‘Kook jij vanavond, Floris?’

‘Dacht het niet, ik ga naar een vriend en blijf daar logeren.’

‘Bij wie dan? Laat het adres even achter, wil je?’

‘Tuurlijk.’

De novemberwind trok driftig aan haar te dunne jas, voordat ze in haar nieuwe Audi stapte. Ze trapte het gaspedaal diep in om de vele kilometers tussen haar huis en haar werk te overbruggen.

Om werk en privé beter te kunnen scheiden, had ze ooit besloten dat het slim was om in een andere stad te wonen dan waar ze werkte, maar dat bleek onzin te zijn. Ze was geen schooljuf of politieagent, ze was tv-producer en die paar buurtbewoners die het wisten en vroegen om een casting kon ze wel afwimpelen. Het was zoveel praktischer geweest als ze wat dichterbij huis had gewerkt.

Ze sprak de voicemail van haar assistente Frederique in om te melden dat ze eraan kwam. Ze was er bijna.

Het stuk tussen de parkeergarage en het kantoor rende ze. Nog drie minuten.

Hijgend opende ze de glazen deur en schoot langs de studio de trappen op naar de glazen vergaderruimte, die haar altijd aan een aquarium deed denken. Iedereen zat al klaar. 10:55 uur. Tijdens de laatste stappen kalmeerde ze zichzelf door het toepassen van een diepe buikademhaling, het enige wat ze had onthouden van een proefles yoga.

‘Er kwam vanochtend helaas een noodgeval tussen,’ zei ze toen

ze de vergaderruimte binnenstapte. Iedereen was er, maar niemand zei wat. 'Maar gelukkig ben ik er nu. Frederique, heb je mijn presentatie klaargezet?'

Haar assistente ontweek haar blik.

'Frederique?'

'Ik heb de presentatie al gedaan,' mompelde ze.

Liz fronste haar wenkbrauwen. 'Jij? Waarom?'

'Jij was er niet, dus...'

'Ik had toch gezegd dat ik eraan kwam?'

'Er moeten zo wat mensen weg, dus daarom heeft Fré de presentatie gedaan. Geen probleem, toch?' vroeg haar baas.

'Nee, nee, natuurlijk niet. Wat vonden jullie ervan?'

'Het is een prima format. Maar we waren vooral onder de indruk van de presentatievaardigheden van Fré. Wist jij dat ze een master heeft gevolgd in Oxford? Je moet haar zeker betrekken bij de verdere uitwerking van jullie plan.'

Verbouwereerd keek Liz naar haar assistente. Ze had kunnen weten dat het kreng haar baan bij de eerste de beste gelegenheid zou proberen in te pikken. Wat was ze dom geweest met dat sullige 'in het belang van het bedrijf denken'. Regel nummer één was: nooit iemand aannemen die gehaaid er of slimmer is dan jij. Hoe had ze dat in vredesnaam kunnen vergeten?

'Fijn toch dat ons format is goedgekeurd?' zei Frederique liefjes.

'Mijn format zal je bedoelen,' mompelde Liz, terwijl ze haar lippen in een glimlach dwong.

Jonathan

Hij zong de laatste regel van het slaapliedje en telde tot tien voordat hij zijn ogen weer opende. Mees keek hem vrolijk aan. 'Je moet slapen, lieverd. Alle baby's doen een middagdutje. Dat is goed voor je. Bovendien moet papa werken, dus wees lief en ga gewoon slapen, goed, Mees?'

Mees gaf geen krimp.

Jonathan dacht na, alle keren dat hij was opgestaan en weg had willen lopen was Mees gaan huilen. Niet een beetje, maar heel hard. Het enige wat daartegen hielp was de fopspeen, maar die had Elke weggegooid omdat ze ergens had gelezen dat hun zoon daar later spraakproblemen van zou krijgen. Hij vond dat onzin, want alle kinderen die hij in de speeltuin zag hadden er een. De fopspeen was de redding voor de overprikkelde ouder.

Goed, poging vijftien. 'Mees, ga nu lekker slapen. Als je straks wakker wordt, krijg je een fruithapje en daarna kijken we samen naar BabyTV.' Jonathan stond op en liep achteruit de kamer uit. Mees volgde hem met zijn ogen, maar toen hij bij de deur was schoot het babygezicht in een kramp en barstte er een oorverdovend gehuil uit.

Hoe deed Elke dat? Bij haar leek alles vanzelf te gaan.

Vanzelfsprekend had Jonathan na de geboorte een deel van de

zorgtaken op zich genomen, blij dat hij na die lange zwangerschap eindelijk zelf ook wat kon doen. Hij had heel bewust gekozen voor het vaderschap, maar diep vanbinnen begon hij nu toch te vermoeden dat moeders een speciaal talent – of misschien was het een instinct – hadden dat hij niet bezat, want hoe kreeg je zo'n kind in vredesnaam stil en in slaap?

‘Weet je wat, we gaan wandelen. Dan kun jij fijn in de kinderwagen een dutje doen en dan krijgt papa wat frisse lucht zodat hij wat beter kan nadenken over een klusje op zijn werk.’ Jonathan's handen trilden toen hij zijn zoon uit de wieg tilde en in de kinderwagen legde. Hij dekte Mees toe met een dekentje en deed hem een gebreid mutsje op.

Zwijgend verlieten ze het vierkamerappartement op de zevende verdieping van de hoge flat in het noorden van Tilburg. Jonathan telde de spijlen van de balustrade op weg naar de lift. Het waren er vijftienveertig, maar dat wist hij natuurlijk al. Onder de spijlen was een kleine open ruimte, net voldoende voor een peuter om doorheen te glippen en tientallen meters lager te pletten te vallen op het asfalt. Het was hem duidelijk dat ze hier zo snel mogelijk weg moesten, want die kleine zou binnenkort gaan kruipen en stel je voor dat iemand ooit in een onbewaakt moment de voordeur open zou laten staan, misschien hijzelf wel. Het nachtmerriescenario speelde zich voor de zoveelste keer in zijn hoofd af.

Die vervloekte huizenmarkt, zodra er een geschikt huis op Funda verscheen was het al verkocht, meestal voor een bedrag ver boven hun budget. Jonathan keek dagelijks op de site en was al een keer briefjes in brievenbussen in zijn favoriete buurt gaan gooien: een autoluwe wijk met twee-onder-een-kapwoningen, met in het midden een overzichtelijke speeltuin. Misschien een beetje saai en burgerlijk, maar wel perfect om een kind veilig op te laten groeien en dat was het enige wat telde sinds de komst van Mees.

De liftdeur ging open en hij kwam in de smerige hal. In de hoek stond een afgedankt bankstel met schroevivlekken en een roze driewieler met één wiel. Die spullen stonden er al vijf weken, vermoedelijk was de conciërge weer ziek. De goede man had hem een keer toevertrouwd dat hij tegen een burn-out aanzat. Jonathan begreep dat wel, want met alle goede wil van de wereld viel er niks te veranderen in dit flatgebouw: de bewoners lazen de nieuwsbrieven en instructies niet, gooiden hun afval van hun balkon en schreeuwden tegen elkaar alsof ze alleen op de wereld waren.

Buiten sloeg de wind hem hard in het gezicht, zwerfafval circelde door de lucht. Hij trok het dekontje op tot onder Mees' kin en zette koers in de richting van het winkelcentrum. Onderweg passeerde hij vijf stoplichten. Bij het eerste moest hij tien seconden wachten voordat het licht op groen sprong, de andere waren trager. Op een van zijn nachtelijke wandelingen had hij ontdekt dat er een ritme in de stoplichten zat, ze waren op elkaar afgestemd als in een symfonie. Hij had geprobeerd dat aan Elke uit te leggen, maar ze had hem alleen maar meewarig aangekeken. Dat deed ze de laatste tijd wel vaker.

De geboorte van Mees had veel veranderd tussen hen. Toch zou hij zijn zoon nooit willen missen, want eindelijk was hem duidelijk geworden wat zijn doel in het leven was: niet zijn baan, niet het bezoeken van rockconcerten met zijn vrienden, zelfs niet zijn vrouw. Zijn doel was dit kind een mooie en zorgeloze jeugd geven, zodat hij kon opgroeien tot een gelukkig en stabiel mens.

De nachten waarop hij naast het bed van Mees zat, waren vermoeiend, maar het waren ook de mooiste momenten van zijn leven. Hoe kostbaar was het kleine wondertje dat daar lag, kwetsbaar en compleet afhankelijk van zijn goede bedoelingen. Dat was voor hem haast te veel om te bevatten.

Het winkelcentrum zag er grauw en grijs uit. Door de stormachtige wind hadden de bomen hun laatste bladeren verloren en

daarmee waren de meeste natuurlijke kleuren uit het stadsbeeld verdwenen. Wat restte was asfalt en de flikkerende reclameborden van de winkels. Jonathan knipperde een paar keer met zijn ogen en zette koers naar de babywinkel.

‘Meneer, kan ik u helpen?’

Vragend keek hij op.

‘Is die kinderwagen van u?’ vroeg de verkoopster.

Jonathan zag dat hij Mees een paar rijen verderop had laten staan. Niet heel erg, behalve dan dat hij zich niet kon herinneren dat hij hem daar had neergezet. Hij knikte.

‘Zoekt u iets speciaals?’

‘Fopspenen,’ mompelde hij.

Met vijf fopspenen verliet hij de winkel. Mees lag klaarwakker naar de wolken te staren. Jonathan haalde een speen uit de verpakking. ‘Zuig hier maar lekker op en dan oogjes toe, hè. Kom, we lopen nog een stukje.’

Het duurde even voordat hij doorhad dat zijn telefoon ging. Op het scherm het nummer van zijn baas.

‘Jonathan, ik zit op de maandcijfers te wachten. Waar blijven ze?’

‘Er kwam wat tussen. Je hebt ze over een uur.’

Een luide sirene kondigde de komst van een ambulance aan.

‘Waar ben je?’

‘Ik moest even naar het winkelcentrum, ben bijna thuis.’

‘Dit is al de derde keer deze maand dat je een afspraak niet nakomt. Gaat het wel goed met je? Ik begin me af te vragen of al dat thuiswerken wel goed voor je is. Misschien moet je toch weer wat vaker op kantoor komen.’

Jonathan voelde zijn ogen vochtig worden. Niet janken nu! ‘Niks aan de hand. Mees slaapt niet zo goed en ik dus ook niet, maar als hij de nachten eenmaal goed gaat doorslapen, dan komt het vanzelf in orde. Bovendien doe ik veel meer als ik thuis werk, op kantoor word ik alleen maar afgeleid.’

‘Ik hoop het, want dit kan niet te lang duren, dat begrijp je.’

‘Zeker, je zult er geen last meer van hebben.’

Jonathan verbrak de verbinding. Mees keek hem met grote ogen aan. Hij had de fopspeen uitgespuugd. ‘Wat is er toch met je? Waarom slaap je niet?’ fluisterde Jonathan.

De arts van het consultatiebureau had hem verteld dat ieder kind een andere slaapbehoefte heeft, maar dat Mees de leeftijd had bereikt waarop het waarschijnlijk was dat hij binnenkort ’s nachts zou gaan doorslapen. Al was het maar vier uur achter elkaar, dat zou al een zegen zijn. Elke en hij hadden om de nacht ‘dienst’, maar de nachten dat Jonathan er niet uit hoefde voor een flesvoeding of gehuil, sliep hij ook niet. Van ieder geluidje van Mees werd hij wakker. Hij was doodop. Moedeloos liet hij zich op een bankje zakken.

‘Jonathan, waarom zit je hier?’

Hij sperde zijn ogen open en zag Elke. Haar wangen waren rood en er zat een diepe verontrustende frons tussen haar welgevormde wenkbrauwen. Ze moest heel kwaad zijn.

‘Ik was even gaan zitten.’

‘Je sliep en Mees stond twee meter bij je vandaan aan de rand van de weg. Iemand had hem mee kunnen nemen. De kinderwagen had van de rem kunnen schieten en op de weg terecht kunnen komen. Ik ben er helemaal klaar mee. Dit is totaal onverantwoord. Ik laat je voorlopig niet meer alleen met hem.’

‘Het spijt me.’

‘Dit kan zo niet langer, neem vanavond een slaappil en ga vroeg naar bed. Ik neem je dienst wel over.’

Jonathan knikte, stond op en maakte aanstalten om naar de flat te wandelen.

Venijnig keek Elke hem aan. ‘Heb je fopspenen gekocht?’

‘Sorry, schat, ik dacht...’

‘Laat maar. Geef die kinderwagen hier.’

Jonathan keek hoe zijn vrouw woest van hem wegbeende. Dit liep helemaal mis, er moest iets gebeuren.